

NAŠA LUC

Februar 1954

EDINO TRDEN TEMELJ!

V novoletni številki smo na tem mestu ob pregovoru: „Kakršni ljudje, taki časi“, ugotovili, da se moramo spremeniti mi sami, če hočemo čakati boljše dni. Poudarili smo, da je **NUJEN KLIC ČASA ZGRADITI V NAS NOVEGA ČLOVEKA** in začeti drugačno življenje.

Na kaj pa naj oslonimo to **GRADITEV NOVEGA ČLOVEKA** v nas samih?

NA NAŠO KATOLIŠKO VERO!

Na tisto vero, ki nam popotnikom skozi to dolino solz nudi jasne odgovore na usodno važna življenjska vprašanja: **ODKOD PRIHAJAMO, ČEMU ŽIVIMO in KAM GREMO.**

Na tisto vero, ki je že tolikokrat v zgodovini **UTRUJENIM in IZČRPANIM NARODOM** nudila **MOČI**, da so se **DVIGNILI** iz močvare nemorale in pokvarjenosti ter začeli **NOVO ŽIVLJENJE.**

V mislih imamo tisto katoliško vero, ki je skozi dolga stoletja bila **NOSITELJICA** in **RAZŠIRJEVALKA PLEMENITIH MISLI** in **ČUSTEV** ter **ČLOVEKOLJUBNIH DEJANJ**, ki so tako uspešno **LAJŠALA SOČLOVEKOVO BEDO.**

Mislimo dalje na tisto **NOTRANJO** vero, v kateri so bili skozi stoletja globoko ukoreninjeni naši vrli slovenski očetje in slovenske matere, katerih **NEOMAJNOST** in **ZVESTOBO** v veri moremo samo občudovati. Iz te vere so naši častitljivi očaki črpali **MOČI** za vzgojo svojega potom-

stva, od katerega duhovne dediščine je živel in še živi naš narod.

Mislimo slednjič na vero, ki tudi v današnjih dneh in v okoliščinah, v katerih živimo, more postati EDINO ZDRAV TEMELJ našega ZASEBNEGA, DRUŽINSKEGA in JAVNEGA ŽIVLJENJA.

Poudarjamo, da je vera EDINI TEMELJ za človeka vredno življenje na zemlji! To velja TUDI za DELAVSKI STAN, kateri bo v borbi za svoje pravice uspel le, ČE BO SVOJE NAPORE OPRL NA IZROČILA VERE. V tej veri je Roche, znani angleški pisatelj, dobro povedal, ko je takole zapisal: „Socialna pravičnost ne bo brez vere nikdar cvetela.”

Že v novoletni številki smo pokazali, kako je človeštvo zdrknilo na rob propada, ker si je v svojem napuhu začelo domišljati, da mu vera ni več potrebna.

Vedno bolj nam je jasno, da imajo posamezniki, družine, narodi in človeštvo sploh pred seboj samo DVE IZBIRI: ALI VERO POSTAVITI za TEMELJ vsega življenja ALI pa v lastni gnilobi počasi POGINITI.

Toda, ali se zavedamo, kaj pomeni: vero postaviti za TEMELJ vsega življenja?

To veliko pomeni!

Že beseda TEMELJ nam mnogo pove! Iz te besede sklepamo, da vera NI samo nek OKRASEK našega življenja, neko medlo ČUSTVO, ki nima nobenega vpliva na POTEK našega življenja.

Še daleč ni tako!

Vera je nekaj čisto STVARNEGA. Vera je po svoji naravi poklicana, da GLOBOKO POSEŽE V NAŠE ŽIVLJENJE in mu da POSEBEN PEČAT in POSEBEN ZNAČAJ. VERA je OSTRO DLETO v rokah BOGA-KIPARJA, ki hoče iz nas izklesati PRAVE LJUDI, VREDNE OTROKE BOŽJE in SREČNE DEDIČE NJEGOVEGA KRALJESTVA.

Po veri ni več Amerikancev ali Rusov, Japoncev ali Kitajcev, Slovencev ali Italijanov, ni več delodajalcev ali delavcev, nadrejenih ali podrejenih: VSI SMO SI BRATJE IN SESTRE V KRISTUSU S

STROGO OBVEZNOSTJO, DA SE MEDSEBOJNO LJUBIMO IN SPOSTUJEMO!

Iz navedenega bomo lažje razumeli, zakaj pravimo, da nas more EDINO VERA IZPELJATI iz naše razburkane dobe in postati TRDEN TEMELJ srečnih dni.

O, ko bi tako pojmovana vera postala VODILO in SREDIŠČE našega življenja?

Ko bi taka vera PREKVASILA vse naše misli in vsa naša prizadevanja!

Potem bi bili na pravi poti, da v sebi ZGRADIMO NOVEGA ČLOVEKA, ki je PREDPOGOJ za srečnejšo dobo!

*

Za nekaj tako velikega pa nam je potrebna posebna milost božja. Tega se je jasno zavedal škof iz Liège-a, ki je na ta način hotel pripraviti vernike na Marijansko leto, katero naj bi postalo leto spreobrnitve mnogih, da je po vsaki tihi sv. maši ukazal moliti „Dejanje vere”.

Naj nam, bratje in sestre, Marija, nekaljeni studenec vere, v tem letu, ki je Njej posvečeno, izprosi to veliko milost, da bo tudi v naših srcih zakraljevala GLOBOKA in DEJANSKA VERA!

V-ko.

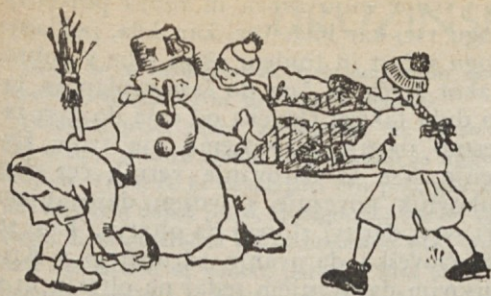
POSLEDNJA BERIJEVA ŽELJA

Nedavno je izjavil profesor Judin, prejšnji vodja Kominforma, danes poslanik Sovjetske zveze na Kitajskem, da je bil ogorčen, da je zvedel, da je Berija (dolga leta prvi za Stalinom) kot zadnjo željo, preden ga usmrtijo, izrazil, naj mu dajo brati knjigo svetih evangelijev.

Ta novica je baje med zaporniki v ječi Lubijanki delovala kot bomba. Prof. Judin je bil ogorčen zato, ker naj bi pri Beriji zmagala krščanska vera nad marksistično-leninističnim prepričanjem. Iz te izjave zgleda, da Berija ni umrl kot brezbožnik.

Naša civilizacija je hčerka krščanske vere in vse, kar slabi to vero, je sovražno naši civilizaciji.

A. Roche

ZIMSKI DAN

Sonce se od daleč skriva,
vrana leta okrog hiše,
tanek veter zunaj piše,
tla pa debel sneg pokriva.

NAŠA LUČ

Februar 1954

Tam na klancu je vse živo,
vkup so iz vasi otroci,
vsak sani v premrli roci
vozi in drži se krivo.

Starec zre iz gorke hiše
in spomin se mu posili.
Dni premišlja, ki so bili,
in na tihem solze briše.

Simon Jenko

(Pesnik je doma s Sorškega polja na Gorenjskem. Pokopan je poleg Prešerna v Kranju. On je spesnil tudi pesem „Naprej, zastava Slave!“)

Ob svečnici

Sinoči je naenkrat zmanjkal električni tok. Znašel sem se v temi. Čakal sem nekaj časa, da bo žarnica znova posvetila. Ko se le ni hotela prižgati, sem previdno stopil k omari in poiskal svečo.

Prižigal sem jo. Peščica svetlobe se je razlila po sobi. Z očmi sem preletel slabó razsvetljeno pohištvo in se ustavil ob sveči na mizi.

„Tako so včasih svetili, ko ni bilo elektrike in petroleja,“ mi je prišlo na misel. Začel sem svečo podrobneje opazovati. Ob stenju se je dvigal plamen in od časa do časa zaplapolal. Znova in znova se je zalizal v vosek in ga topil pod seboj.

Sveča použiva samo sebe, sem se zamislil. Použiva sebe, da se daruje za druge. Gori za tistega, ki jo je prižgal, in za vso okolico. Sveti, sveti in vedno manj je je. Ko se použije, ko razda svetlobo drugim, ugasne.

Prelepa podoba darovanja!

Na to darovanje sveče sem se spomnil danes, ko je svečnica. Praznik sveč je praznik darovanja. Na ta dan je prišla Marija v tempelj in tam po postavi darovala Dete Bogu. Sv. rožni venec o tem

moli: „Ki si ga Devica v templju darovala...“

Ta praznik darovanja, praznik sveč, je na zapadu bolj malo praznovan. Človeku se zazdi, da moderni zapadni ljudje tudi darovati več ne znajo.

Ali še darujejo? O, še! Ko so zadnjič pobirali za poplavljenca, so darovali obleko, živež in denar. Naš sosed je svoji hceri, ki se je poročila, poklonil pohištvo za spalnico. Prijatelj Peter je podaril svoji zaročenki uro.

Ljudje še darujejo, dà. Ali pa darujejo Bogu? Marija je Bogu darovala.

Tudi to še mnogi delajo. V cerkvi dajejo v puščico. Za zvonove darujejo, ko pobirajo zanje. Če zidajo kakšno kapelo, za njo prispevajo.

Ljudje še darujejo Bogu, samo da ne darujejo tako, kot je darovala Marija. Marija je darovala Bogu najdražje, kar je imelo njeno materinsko srce. Pastirski rodovi so včasih darovali Bogu najlepšo žival, ki so jo imeli v čredi. V srednjem veku so gradili stavbe tako, da je bila hiša božja najlepša in največja izmed vseh. Danes pa

dajejo Bogu navadno to, kar ostaja in kar človek nazadnje lahko pogreša.

Goreča sveča nas uči, kaj moramo Bogu darovati. Dajati mu moramo najdražje, kar imamo: samega sebe. Kot sveča gori tistemu, ki jo prižge, in drugim okoli sebe, tako naj bi naša luč življenja gorela Tistemu v čast, ki jo je prižgal, in v dobro vsem okoli nje.

Nekoč je vprašal bolni rudar izseljenskega duhovnika: „Gospod, bral sem, da nekateri darujejo svoje trpljenje za druge. Kako se to naredi?“ Duhovnik mu je razložil, da za to ni treba kakšnega posebnega obreda. Človek v srcu pomisli na Boga in ga prosi, naj sprejme trpljenje v tak in tak namen. Tako darovanje se lahko znova in znova obnavlja, zlasti v najtežjih trenutkih. „Saj to sem pa doslej že vsak dan delal,“ se je razveselil trpin in čez lice se mu je razlil odsev notranjega veselja in tolažbe.

Morda se tudi ti sprašuješ, kako se daruje Bogu samega sebe. Ni potreba posebnih obredov. Treba je le plemenitega srca,

ki s svojo voljo znova in znova posvečuje Bogu vse, kar ima. Vse, kar dela, poklanja Bogu v čast in ljudem okoli sebe v dobro. Kakor sveča od časa do časa zaplapola, tako duša takega človeka od časa do časa zavestno daruje Najvišjemu vse svoje življenje. Vsa ta darovanja vernih čez dan duhovnik povezuje s svojim darovanjem pri sveti daritvi zjutraj na oltarju. Tam se vsa človeška darovanja združujejo s Kristusovim darovanjem sedaj na oltarju in s tistim, ki ga je enkrat za vselej izvršil na križu na gori Kalvariji v Judeji.

Pokažite večkrat svoje žuljave roke Bogu in jih darujte. Darujte mu pot na delo ob mrzlih jutrih, nevarnosti in težave vsakdanjega dela, skrbi doma, veselje ob otrocih, ljubezen, ki vaju družijo z ženo. Tako bo vsaka ura darovana, tako bo ves dan darovan in bo podoba darovanja še veliko lepša, kot je podoba darovanja sveče. Sveča je brez razuma in brez volje. Tvoje darovanje pa bo darovanje iz zavesti in svobodne človeške volje in bo zato zaslužno.

r.

Življenje ga je naučilo . . .

V mali francoski občini Seine-et-Marne je živel mizar. Trideset let mu je bilo. Vsi so ga smatrali za zelo srečnega. Dela je imel na pretek. Skrbna žena in lepi otroci so bili njegovo veselje in ponos.

A na žalost je bil popolnoma brezveren. Imel je posebno veselje, da je o prostem času umetno izrezljal rakev in je pri tem često izjavljal: „Ko bom umrl, želim biti pokopan v tej rakvi, toda ne cerkveno; živim brez Boga in hočem umreti brez Boga.“

*

Dvajset let je minilo. Naš mizar je imel 50 let. Toda kako se je njegovo življenje spremenilo! V nekaj letih je izgubil ženo in otroke. Sam je ostal v svojem puščobnem stanovanju. Prepeval ni več, sreče ni več poznal . . .

Spet je minilo dvajset let. Mizar je imel 70 let. Zalovanju za ženo in otroki so se pridružile bridkosti starosti. Osamel v svoji

hiši ni imel več dela, s katerim bi motil svojo bolečino. Vedno bolj je postajal žalosten in zamišljen.

Življenje je trda šola, ki človeka nauči marsičesa!

Tudi pri mizarju je bilo tako!

Nekega dne je mož spet stopil v svojo delavnico, vzel orodje in si od ostanka deske napravil — križ. Nato se je dvignil na podstrešje, kjer je v zaprašenem kotu ležala rakev, ki si jo je tako umetno izrezljal v svoji mladosti. Na to rakev je pribil križ, katerega je pravkar iztesal.

In odslej so ga večkrat slišali ponavljati: „Cerkveno bom pokopan, umrl bom spravljen z Bogom.“

Leta, življenjski udarci in razmišljanje so tega delavca, ki je v mladih letih mislil, da mu je Bog odveč, naučili, da človek za pošteno življenje in srečno smrt potrebuje Boga.

DRUŽINSKE DOKLADE

Čemu so si zakonodajalci vseh naprednih držav zamislili sedanji način družinskih doklad?

Delavska plača mora zadostovati ne samo za vzdrževanje delavca samega, temveč tudi za njegovo družino. Toda, če bi delodajalci bili prisiljeni svojim delavcem dajati plačo, ki odgovarja številu njih otrok, bi to povzročilo veliko neenakost plač. Kajti med delavstvom so samski, poročeni brez otrok in slednjič poročeni s številno družino. Zaradi tega bi bili delodajalci, ki imajo med svojim delavstvom mnogo takih s številno družino, v težkem položaju v primeri z delodajalci, ki so zaposlili samo samce ali ožjenjene brez otrok. Na ta način bi delavci s številno družino težko dobili zaposlitev.

Treba je bilo torej dobiti način, po katerem bi bilo med delodajalci enakomerno razdeljeno breme onega dela plače, ki je namenjen za vzdrževanje družine. Tako so si zamislili posebne blagajne, ki se imenujejo „Blagajne za izenačenje“ (Caisses de Compensation) za družinske doklade. Vsak delodajalec plačuje eni od teh blagajn enako vsoto za vsakega delavca in ta blagajna izplačuje družinske doklade delavcem.

Čeprav družinske doklade niso torej plača v pravem smislu besede, imajo vendar svoj izvor v plači, ker je to, kar je vloženo v „Blagajno za izenačenje“, del plače vsakega delavca.

Za primer navajamo, kako so to vprašanje, ki je ogromnega socialnega pomena, rešili v Belgiji:

Kateri delavci imajo pravico do družinskih doklad?

To pravico imajo oni delavci, ki so kot dnevničarji stalno zaposleni pri nekem delodajalcu.

Katere doklade se vse priznavajo v okviru „Družinskih doklad“?

To so:

- a) družinske doklade v pravem smislu besede;
- b) nagrade ob porodih;
- c) doklade ženi pri ognjišču.

Do katere starosti ima otrok pravico do družinskih doklad?

- a) V vsakem primeru do 14. leta.
- b) Do 21. leta v naslednjih primerih:
 1. Otroci, ki obiskujejo šolo ali se uče obrti.
 2. Hči, ki v družini nadomešča umrlo mater.

3. Hči, ki pomaga pri gospodinjstvu materi z najmanj 4 otroki, od katerih imajo najmanj trije pravico do družinskih doklad. Mati in hči v tem primeru ne moreta biti zaposleni drugod kot v domači hiši.

4. Družinske doklade brezpogojno pripadajo otrokom, ki so zaradi fizičnih ali umskih pogojev nesposobni za kakršen koli posel.

Kako visoke so NAVADNE družinske doklade?

Za prvega otroka prejemajo starši 315.— frankov mesečno; za drugega isto vsoto; za tretjega 430.— frankov; za četrtega 525.— frankov; za petega 695.— frankov; za vsakega naslednjega otroka enako po 695.— frankov.

Kakšno nagrado dobi mati ob porodu?

Pri prvem otroku dobi mati 1800.— frankov; pri vsakem naslednjem otroku po 900.— frankov.

Katere matere imajo pravico do doklad ženi pri ognjišču?

Do teh doklad imajo pravico žene z najmanj enim otrokom, ki so zaposlene izključno v domačem gospodinjstvu.

Vsota je naslednja:

Žena z enim otrokom dobiva 100.— frankov mesečno; za vsakega naslednjega otroka pa 50.— frankov več.

Ali imajo tudi delavci s starostno pokojnino pravico do družinskih doklad?

Da, toda oni prejemajo samo navadne družinske doklade.

Kdo pa ima pravico do POVIŠANIH družinskih doklad?

Povišane družinske doklade pripadajo:

- a) Bolnim ali ponesrečenim delavcem, ki imajo pravico do invalidnine.
- b) Bolnim ali ponesrečenim delavcem, ki nimajo pravice do invalidnine, pod sledečimi pogoji:
 1. da so najmanj 66% nesposobni za delo;
 2. da so še vedno delavci po poklicu;
 3. da so delali pod zakonitimi pogoji delavskega zavarovanja najmanj 3

leta v dobi 5 let in 150 dni v dobi 365 dni pred datumom, ko se je dogodila najmanj 66%-na nespособnost za delo.

V vseh teh primerih **povišane** družinske doklade znašajo po 630.— frankov mesečno za prvega in drugega otroka, in 660.— frankov za vsakega naslednjega otroka.

Otrokom delavcev, zaposlenih v rudnikih ali tovarnah, pripada, če izgube očeta ali mater:

po 775.— frankov mesečno prvemu in drugemu otroku; po 800.— frankov tretjemu in vsakemu od naslednjih otrok.

KORISTNO ZA MLAJŠE!

V zadnjih letih je socialno zavarovanje naredilo velik razvoj. Včasih so se mogli naši ljudje v tujini zanašati le na lastno pomoč v nesreči, bolezni ali starosti. Danes so deležni tudi tujci socialnega skrbstva in države pri tem skrbstvu sodelujejo in se povezujejo.

Nesposobno je, če kdo ne plačuje bolniške blagajne. Pametno je, da si član delavskega sindikata. Pa je tudi pametno, da skrbno hraniš delavsko knjižico, učna spričevala, potrdila o zaposlitvah, odločbe o priznanju socialnih dajatev, pokojninske ali rentne knjižice, poštne odrezke o nakazilih in podobno.

Danes morda ne misliš na stvari, ki ti bodo prišle prav čez deset let. N. pr. podatki o zaposlitvah, kje si delal (naslov podjetja, od kdaj in do kdaj), o nesrečah, za katere si bil deležen odškodnine; podobno o bolovanjih.

Koliko potov in truda si s tem prihraniš! So ljudje, ki ne dobijo pokojnine samo zato, ker nimajo dokazil, kje so delali in da so delali.

NASVETI ZA MOŽA

Ali znaš prenesti, če tvoji ženi kdo drug izkaže pozornost in je zaradi tega ne sumničiš in ji ne delaš očitkov?

Ali preživiš vsaj polovico svojega oddiha v družbi svoje žene?

Ali ji znaš izreči priznanje in občudovati njene lepe lastnosti?

Dale Carnegie

Otrokom, ki so izgubili očeta in mater, in otrokom, ki so izgubili očeta, a mati še naprej ostane v domačem gospodinjstvu, pripada:

po 1015.— frankov mesečno za prvega in drugega otroka;

po 1040.— frankov za tretjega in vsakega od naslednjih otrok.

V-ko.

POPRAVEK. V članku o nezgodah v I. številu NL. se zadnji stavek pravilno glasi: „...zavod, kjer je delodajalec zavarovan“.

PRAVA ŽENA

Žena, ki je vzljubila moža, bi ga želela imeti le zase. Komaj čaka, da se vrne iz službe in kakor misli ona le nanj in na otroke, pričakuje isto tudi od njega.

Modrost pa pravi drugače: Naloge moža so izven družine, njegova dolžnost je delovati v podjetju; tam pušča svoje skrbi, misli, načrte in se žrtvuje za skupnost.

Žena, čeprav večkrat osamljena, pa mora biti toliko velikodušna, da zna žrtvovati svojega moža tudi za skupne potrebe. Skušaj ga razumeti, pohvali njegova prizadevanja, ob neuspehih zna biti obzirna, čeprav je sama prizadeta. „Postava milobe“ je na njenem jeziku in ne strupen glas očitanja.

Do take žene bo mož iskren, v njej bo iskal opore, ženo bo poplačal z zaupanjem.

Mana M-ova.

Laže je biti junak le kak trenutek ali kako uro, kot pa nositi težo dneva v tistem junaštvu. — Kar vzemite nase življenje mračnih, dolgočasnih dni, zlasti delo, za katerega vas nihče ne hvali, junaštvo, ki ga nihče ne opazi in ki v nikomer ne vzbudi zanimanja za vas. — Kdor preide to mračno vsakodnevno in vendar pri vsem tem ostane človek — dober, vesel zadovoljen — je v resnici junak!

(F. M. Dostojevski)

To je samo božja dobrohotnost, ki more ljudi učiti medsebojne ljubezni.

Aloysius Roche

Črna kepa

„Saj je vseeno!“ je v ihti stisnil Jože med zobmi. Velika kepa črnega kamna se je zvrnila s pasu in obležala pred njim. Vedel je, da mu bo napoti; toda bilo mu je bridko v duši. Odvrigel je lopato in z rokama zagrabil črno premogovo gmoto, da bi jo spet prevrnil na trak, ki je v motnem rovu enakomerno polzel naprej.

Jožetu je bilo hudo. Sinoči je poslal prijatelja Franca k Novačanovim vprašat, ali se sme oglasiti in prositi za Zefkino roko. Z Zefko sta se imela rada. Le poredko sta mogla priti skupaj, a v obeh je dozorela želja po poroki. Nekoč mu je Zefka povedala, da doma ne marajo zanj in ne bodo dovolili njune poroke. Oče da je včasih tako čuden...

Jože ni hotel verjeti, da bi se Novačan tako spremenil, saj je nekoč prav tako ril pod zemljo kot sedaj Jože. Novačan si je pomagal in si bo tudi Jože. Le da bi vedel, za koga naj dela?

Jože razen starejše tete doma ni imel več svojih. Očeta je med vojno pobrala bridkost. Mati je odšla v večnost pred letom. Jože ni mogel na pogreb.

„Kot ta kamen sem. Nihče se ne zmeni zame!“ mu je bilo hudo. In če še Zefko izgubi? Ko bi bil doma, bi bilo vse drugo. Saj ni bilo bogastva pri hiši: nekaj njiv, ob hiši sadni vrt, ki je bil Jožetu najbolj pri srcu, v hlevu nekaj repov. Najtežje je bilo Jožetu za vrtom. Ni imel veliko želja v življenju, a sanjal je dan za dnem o vrtu. Mislil je na teto, ki se muči, da mu ohrani domačijo. Jože je hotel imeti družino že sedaj, a mu je spodletelo...

Ko bi se poročil z Zefko, je sanjal, bi ne-

koč prišel tja na svoj dom, prikupil nekaj zemlje in uredil vinograd. Zazelel si je jablane, pod katero je še kot otrok sanjari...

Jože je stal sklonjen nad črno kepo. Vedel je, da bodo kmalu videli, da trak teče prazen in bo prišel opomin, naj se giblje. Z lopato je nasul nekaj drobiža, ki je kmalu izginil v motni luči. Vedel je, da bo moral zagrabit za kamen in ga dvigniti na pas.

Zefka je bila dobra do njega. Bila je resna in mu pravzaprav nikdar ni povedala, da ga ima rada. Vedel je iz njenih oči, ki so bile zveste, spoznal je iz njene roke, ko sta si ju podala ob slovesu. Sinoči je spoznal iz njenih solz, ko mu je povedala, da njuna poroka ni očetu po volji. Še sedaj vidi sebe in njo, kako sta stala brez besede kot prestrašena otroka. Jože je z muko iztisnil vprašanje, ali ga bo čakala, če ga ima zares rada. Ni mu odgovorila z besedo, le roko mu je ljubeznivo stisnila in zbežala.

Jože je zagrabil črni kamen, kot bi hotel dvigniti svet iz tečajev. S koleno se je uprl v les in vso težo samega sebe naslonil na gmoto, da jo je porinil na trak, ki se je pod težo zadržal po tleh. Gledal je za kamnom in zazdelo se mu je, da se hoče spet prevrniti na tla.

Jože je planil za njim in ga hotel zadržati na pasu. Segel je po njem, a je roka udarila v prazno. Pas je njega zagrabil, ga zavrtel in pograbil, kot bi ga hotel odnesti v temni rov. Jože je udaril z glavo ob kamen in zdrsnil na tla. S čela je temni curek zalil oči, ki niso ničesar videle; ki niso videle, kako so pritekli in ustavili trak, kako so dvignili njega in ga odnesli...

Jožetu je bilo dobro. Mislil je, da so le sanje. Sedel je na vrtu pod jablano, ki mu je pošiljala cvet za cvetom v naročje. Skozi okno je naskrivaj pogledovala mati, ki se je čudila in bi rada vedela, o čem spet sanja njen otrok. Skušala je skriti svoje poglede, a Jože jo je čutil, ne da bi se oziral nanjo. Skušal pa si je dopovedati, da so le sanje, saj matere ni več. Morda so v njenih očeh druge oči, ki jih je Jože rad imel...

Glava mu je bila težka. Rad bi se s čelom naslonil na hladno zemljo. Legel je vznak in odprl oči. Za hip je bilo preveč svetlobe, ki je bila razlita ob jasnem sončnem dnevu po beli sobi... Poskusil je obrat obrniti, a je bil kot privezan. Hotel je dvigniti roko in spet mu je bilo, kot bi poskušal dvigniti silno težo.

Nad njegovimi očmi so zasijale druge svetle oči, ki jih je Jože ljubil. Bile so polne sreče: „Hvala Bogu, Jože, da si se prebudil. Kmalu boš dober. Le miren ostani! Počivati moraš. Hudo te je zadelo. Oče je bil tudi tu in mi je naročil, naj pridem povedat, ko se prebudiš. Hudo mu je, ker

misli, da je on kriv nesreče...”

Jože bi rad potegnil z roko preko oči, a ni mogel. Le druga ljubeča roka mu je obrisala solzo.

Jožetu je bilo toplo in dobro v srcu, saj je ob njem bedela — Zefka.

VESELE

Mož ženi, ki ga kara, ker je prišel pijan domov: „Kadar sem pijan, dobro veš; kadar sem pa žejen, tega pa ne veš...”

*

Kako se vama godi v zakonu?

Moja žena je naravnost zlata vredna. Pomaga mi celó sobe pospravljati in tudi kuhati in prati.

*

„Mamica, ali je ljubi Bog res vse ustvaril?”

„Seveda.”

„Tudi strica Maksa?”

„Seveda, tudi!”

„No, to se je moral smejati, ko ga je dovršil, ker tako smešno izgleda.”

PAKET

Silvestrovo je. Včasih sem ugibal, kam bi šel na ta dan. Danes pa mi dva paketa, ki ju spravljam skup, delata družčino in šop starih pisem. „Tako, pa sveti križ božji z vama,” vzdihnem, ko sta gotova, in zadovoljno ležem na posteljo in zadremljem.

„Hej, kaj se šopiriš tu, prostor daj!” začujem glas iz paketa. Rjavi pulover je bil to in par ženskih čevljev mu je ježno odgovorilo: „Kaj boš onegavil, cunja stara. Saj si za nič.”

„O, to ni res! Striček pravi, da bom dober za razparanje in nogavičke malčkom.”

„Da me le ne bodo zdrobili med potjo,” skrbi čokolado. „Kaj to! Carinarnica v Londonu, ta me skrbi,” zastoka kava.

„Smo že tu,” zašepeče sv. Miklavž v kristalni obli. Vse utihne in zaniži od strahu.

„Obleka, obutev, perilo. Ostalo po predpisih. Kaj pa kava?” sprašuje carinik. „Le pol onze čez eno libro. Naj gre naprej.”

In carinik vse lepo zloži pazljivo v paket in ga zaplombira.

„Hvala Bogu!” oživi kava. „Srečno smo skozi... Zadnjič so zaradi dveh onz presežka kave vrnili paket in striček se je jezil čez nekakšno birokracijo in kako bo „hišni zmaj” — teta Žoži — prikrajšana za ljubi „kofetek”.

*

„I, ju, ju, pa po vodi gremo,” se zadovoljno zareži znamka na paketu. „Veliko sveta bomo oblezli.” — „Bog nas varuj podgan,” se oglasiyo nylonke; dobro namreč vedó, da imajo mornarji nanje „pik”.

„Pa neviht tudi,” se oglasi riž. „V tem guncanju in buncanju me bo vsega raztreslo po škatli.”

„Potolaži se, verni sad nevernega Daljnega vzhoda! Te bodo že našli drobni prstki stričevih ljubljencev, ko prideš na mesto,” ga tolažita čaj in kakao, dobro zavita v rokave toplega puloverja.

„Zdaj smo pa že tu,” naenkrat po dolgem premolku zazdihnejo vsi in umolknejo.

Robot glas udari rezko v zrak: „Carino boste plačali za ta paket, ker je že drugi v tem mesecu na Vaše ime.”

„Pa saj to je le za domačo uporabo, nič za trgovino. Devet nas je pri hiši, denarja nimamo,” zaslišim proseč sestrin glas.

„Predpis je predpis! Plačajte ali podpisite, da nočete sprejeti.”

„Bom prinesla denar, samo malo počakajte,” odvrne sestra in odhiti jemat denar napósodo. Znanci ji ga radi posodijo, saj upajo, da jim bo „usluga” še kdaj prav prišla.

„Ježeš, Marija, nikar!” se oglasi sv. Miklavž, ko ga nevesče roke zgrabijo in potresejo. Obla zasneži in snežinke okoli svetnika padajo navzdol. „Hej, dedek Mraz je prišel,” zakliče carinik in vse okoli njega hiti občudovat kristalno „čudo”. Sam sv. Miklavž se čudi, da ga ne kličejo „Santa Claus” kot tam, od koder je prišel.

Pregled je gotov in vse križem kražem vržejo nazaj v paket. „Hvala Bogu, da nas bo dobra teta vzela. Še en tak pregled in tako potovanje, pa bom obzobe,” se oglasi v tišini glavnik. „Čudna dežela in čudni ljudje! Tu te premetavajo in suvajo kot gnilo repo. A doma, ko me je neki nerodnež sunil v peto, sem bil deležen njegovega prosečega „sorry,” potoži damski čevlji. „Kar mrazi me, kako bo.”

Prihod sestre vse pomiri. Ko je plačana carina, takse in pristojbine, preide paket v lastništvo sestre. Ta ga stisne pod pazduho in odhiti z njim proti domu. Zašumelo je v vseh vrstah in odtenkih glasov.

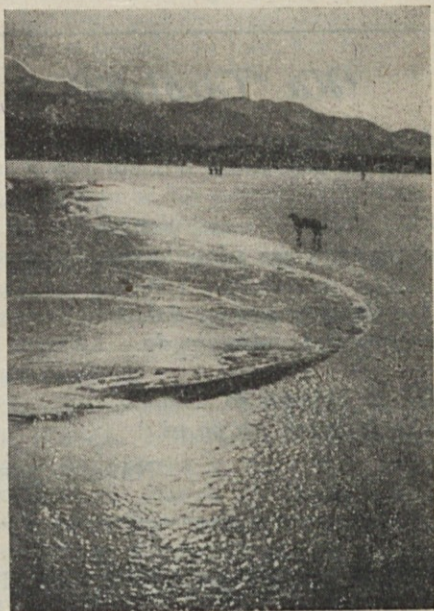
„Kako prijetno in blagodejno toplo je sedaj” in v šelestenju teh šepetov mi paket zgine v debelem šopu pisem.

Eno se odpre in razširi. Ljubke črke: „Ne bi bil malo psihologa, da ne bi zaslutil, da je bilo tudi malo žalosti in...” se jasno očrtujejo in naenkrat zameglijo in se začno spreminjati v stare znance in nove, nikdar videne, a vendar ljubke obraze. Znašel sem se v krogu svojcev v prijetni domačnosti tople kuhinje.

Na mizi leži paket, obkrožen od velikih in malih, ki tiho in pobožno gledajo vanj, medtem ko teta Žoži razvija in deva stvari iz njega. Široko odprte oči in usteca je bilo vse, kar sta zmogla sestrici Punči in Bupcek. Stisnili sta k sebi škatlo z geometrijskim priborom in njunega veselja ni zagrenil glas treh „mušketirjev”, njih bratcev: „Jaz bom pisal stričku in za enako prosil.”

„Tebi ga ni treba,” se oglasi Janezek. „V osnovni šoli tega ne potrebujejo!”

„Jaz skrbim že za gimnazijo. Dve leti nista več daleč,” se odreže Slavček. Prepirček prekine hišni oče, ki povleče za rokav puloverja, iztrese iz njega kakao in čaj in si ga hitro natakne čez glavo. „Mi je prav?” se zasmeji.

Vrbsko jezero (pri Celovcu) je tudi pozimi — v snegu in ledu — privlačno in divno

„Saj je damski,” se oglasi hišni zmajj. „Nič ne dé, teta Žoži, sem že v letih, ko mi taka reč pristoji,” odvrne oče in začuda — njegova obvelja.

„Kako lepi čevljički in številka 5, točno za mene,” vzdihne teta Žoži, sune z nog copate, obuje čevlje in se zasučé mladostno okrog mize, da jo vse občudujoče gleda.

„Rižek za Zmagčev buhček; čaj za grizo; milo za perilo, kakao za potico; zlati prašek namesto jajčk in „kofetek“, oh „kofetek“ za starce v zapeček!“ zadovoljno gode hišna mati in vse to devlje za torbo, ki s svojim škotskim motivom ščegeče deklška srčeca, da bi zaprosila strička za takšno ali manjšo, tihi sen mladih damic.

„Čokolada je tul“ se oblizne Janezek in teta Žoži jo začne deliti. Zmagec raca od tete Žoži in nosi za vsakega košček, zraven pa vsakega drugega dene sebi v usta. „Janezek in Slavček še nista dobila,“ pravi potem sladkosnednež. Šest jih je, teta mu je dala že osmi košček, a še niso dobili vsi.

„Halo, otroci, tu je stričeva uganka. Ali jo še znate?“ In v zboru zadoni: „V kristalni obli častitljiva starina čepi, — ko jo Zmago zagleda, zaploska in veselo zareži. —

Na Tirolsko

*Moj fantič je na Tirolsko vandral,
sedaj pa tam bolan leži.*

*Zdaj pošte mi nazaj pošilja,
da naj mu jaz zdravila dam.*

*Tirolka ti je pušeljč dala,
pa naj ti še zdravila da.*

*Oj, za bolezen so zdravila,
a za ljubezen jih pa ni.*

Narodna pesem.

Potreseš li jo malce, se voda v sneg spremeni, kar vsem pričara spomine na minule in bodoče dni.”

Mali Zmagec hrepeneče stegne ročice: „Meni stric slau dedka Mraza, meni stric slau,“ in ob pogledu na sv. Miklavža v zasneženi obli s svojimi plavimi očesi zastrmi. Nenavadna stvar še odraslim ugaja in zares vzbudi spomine na nekdanje dni.

Pri dnu paketa smo. Tako majhen je, samo pet kil. Teta Žoži izvleče iz njega zadnje: pisemski papir in Slikanice. „Plesoče oči so, Slonček enookec, Čuk s fosfornimi

očmi, Televizija, ne Cinderella, piše. Kaj je to? Oči vseh malčkov se obrnejo v najstarejšega, ki jih pouči: „To je Pepelka po naše.“ Vzklikanju ni ne konca ne kraja, ko prelistavajo slikanico in utihnejo šele, ko zagledajo sliko Matere Dolorose. Spomnijo se na strička v tujini in v zahvali in prošnji jim besede zastanejo na ustnicah, le oči govorijo: „Naša Brezjanska Marija je lepša, ker tako ljubeče gleda na nas. Kako trpko in grenko življenje imajo naši v tujini, če še Mati božja tako žalostno gleda. „Vsa srca hrepeneče gledajo v sliko in molijo: „Mati, reši strička domotožja in ga kmalu nam vrni nazaj, nas pa odreši tega grozečega molka.“

Neradi se spravijo otroci spat. Zmagec gre prvi z Miklavžem. Starši s teta še ostanejo, pijejo kavo in mislijo na naju z bratom v tujini. „Kot da bi tu stala, se mi zdi,“ pravi teta Žoži. A svak se ji zadovoljno smeji: „Te že zopet muči tvoja duhovna vizija.“ Vse se zasmeji in naposled odpravi k počitku.

Pri štedilniku ostane le prazna škatla. „Vse je v redu, srečno in zadovoljno. Jutri grem še jaz na zadnjo pot in ni mi žal, da bom postala pepel. Za menoj bo prišel drugi paket, ki bo spet prinesel hišni gospodinji noč mirnega spanca in bo poživil vez s stričkoma v tujini...”

*

Vizija je izginila. Ni mi žal, da sem jo doživel. Zapisal sem jo, da bi vsi tisti, ki se malokdaj zmislijo svojcev, zavedli, kaj vse je zmožen narediti en sam skromen paket.

Ap.

Prednosti Marijinega leta

V teku Marijinega leta lahko verniki prejmejo izredne duhovne milosti.

Če v soboto obiščejo kako Mariji posvečeno cerkev; kadar gredo s kakšnim skupnim romanjem v Marijino cerkev (čeprav ni sobota); kadar se udeležijo kakšne cerkvene pobožnosti v čast Marije; če zmolijo ob sobotah pobožno in s skesanim srcem posebno molitev Marijinega leta — vsako-

Devica Marija v Trnju pri Železni Kapli (Koroško) — ena izmed številnih starodavnih božjepotnih cerkv, katere so zgradili naši verni predniki na čast nebeški Kraljici

krat lahko prejmejo popolni odpustek, če gredo tisti dan k sv. zakramentom in zmolijo 1 očenaš, zdravamarijo in čast bodi po namenu sv. očeta.

Na Marijine praznike: Brezmadežno, Oznanjenje, Svečnico, Žalostno Mater B., Vnebovzetje in Rojstvo — lahko tudi prejmejo popolni odpustek, če gredo k sv. zakramentom, in sicer tolikokrat, kolikorkrat bodo obiskali Mariji posvečeno cerkev in zmolili po namenu sv. očeta 6 očenašev, zdravamarij, in čast bodi.

(Odpustek prejeti ne pomeni prejeti odpuščanje grehov, ki si jih naredil. Pomeni odpuščanje kazni, ki smo jih zaradi greha zaslužili, in sicer časnih, ne večnih kazni. Kdor se grehov ne skesa, tudi odpustkov ne more zadobiti veljavno).

Izredni dogodki na Siciliji

Decembra so zdravniške in znanstvene preiskave dognale, da se dogodek v Sirakuzah na Siciliji ne dá razložiti na naraven način.

Kaj se je zgodilo?

Angelo in Tonina Janusso sta se v marcu 1953. poročila. Svak je podaril Tonini malo reliefno podobo Matere božje, ki jo je kupil za 3500 lir. Oba sta bila bolj malo verna, podobo sta obesila na steno, ker je pač taka navada.

Avgusta je bila žena nekoliko bolna, mož pa je težko prenašal njene trenutne slabosti. Večkrat je prišlo med njima do neveselih prizorov. Tako tudi 29. avgusta. V prepiru se žena obrne k Marijini sliki in začne moliti. Možu gre to na živce in pravi: „Jaz bom podobo vrgel skozi okno!“ Žena leže na posteljo in joče. Ko dvigne svoje oči k podobi, zapazi, da so Marijine oči solzne.

Tonina misli, da sanja. Vtem stopi v hišo njena mati, dve svakinji in teta. Vsi vidijo isto in se jih poloti strah. Teta meni, da je hiša zakleta.

Prihité sosedie in vsa vas. Župan in policijski šef položita podobo na blazino, a solze tečejo še kar naprej. Angelo gre klicat župnika, a ta ga zavrne, misleč, da se iz njega norčuje.

31. avgusta podobo fotografirajo. Potem tudi filmajo. 1. septembra dva učenjaka kemije dr. Larossa in dr. Cotzia zajameta 1 kubični cm solz in jih analizirata. Ugotovita sestavino pravih človeških solz. Zdravnik dr. Bertini jih pokusi in ugotovi, da imajo tak okus kot njegove solze.

1. septembra solzenje preneha. Dve uri nato sledi ozdravljenje delavca Nunzia Vinci. Namočil je pavolo v solzah na podobi in ozdravel od bolezni arthritis. Pozneje je bila v hipu ozdravljena prav tako „Miss Unitá 1951“ (italijanska komunistična kraljica lepote za 1951) od bolezni tuberkulozne meningitis.

V enem mesecu so zdravniki ugotovili čez 300 nenavadnih ozdravljenj. Razume se, da je število romarjev v Sirakuze vsak dan naraščalo.

Če so torej resne znanstvene preiskave učenjakov dognale, da ne morejo razložiti na naraven način tega solzenja podobe, potem je to izreden poseg gospodarja narave — Boga.

Znamenita kranjska „faušija“

Bleda nevoščljivost odnosno zavist je strašna lastnost značaja, ki ubija huje kot kačji strup.

Slovenci so dobri delavci in radi jih imajo drugi narodi. Imamo pa v večji meri kot drugi to strašno lastnost: svojemu človeku ne privoščimo. Ta lastnost je privedla mnoge do medsebojnega klanja. Iztrebimo ta grdi plevel z naših njiv! Molimo: „Oče nebeški, reši nas tega greha, greha nevoščljivosti, ki je naš skupni greh.“

Ali sem pomagal bratu Slovencu, bratu po krvi, ko je bil pomoči potreben? Ali sem mu pomagal, četudi je dobil boljšo službo od mene? Ali sem mu dal nasvet, da bi si pomagal na boljši položaj? Sem mu bil nevoščljiv, ko je kupil čedno hišo? Ali nisem iskal slabih strani hiše nalašč zato, da bi ga smešil in manjšal njegov uspeh v očeh drugih? Ali nisem nalašč zato govoril o njegovih slabostih in napakah iz preteklosti? Ali sem hujskal drugega proti drugemu?

Pojdimo vase in porujmo plevel!

MEŽNAR IN ZAJEC

Mežnar (ali cerkovnik) leti k župniku, da mu sporoči važno novico, da je v zelniku ujel zajca. Župnik ga povpraša, kaj je z zajcem.

Mežnar reče, da ima zajca doma privezanega na vrvi in da ga bo žena pripravila naslednji dan za kosilo. Že sedaj da se mu cedijo sline po imenitni pečenki.

Pa pravi župnik: „Veste, gospod cerkovnik, pravzaprav zajec pripada meni, ker ste

ga dobili v mojem zelniku in je tam tudi jedel.“ Mežnar ugovarja: „Gospod župnik, zajec se je res preživljal iz vašega vrta, toda vi ga niste šli lovit. Nikoli ga ne bi imeli, ker niste vedeli zanj. Jaz sem ga le slučajno ugledal in ujel, torej je prav, da ostane meni.“

Dolgo sta se botala za zajčjo pečenko, nato pa pravi župnik:

„Dobro, pa naj ne bo ne po mojem ne po vašem, ampak takole narediva: Če se bo nama nocoj kaj sanjalo, bova potem primerjala, kateri izmed naju je imel lepše sanje in tisti dobi potem zajca.“

Čez par dni se zopet srečata in pravi župnik mežnarju:

„No, kako je, ali se vam je kaj sanjalo?“ — Mežnar odgovori: „Da, gospod župnik, ali spodobi se, da vi prvi poveste svoje sanje.“

„Dobro,“ pravi župnik; „meni se je sanjalo, da sem videl veliko lestvo, ki je segala do neba in angeli so hodili gor pa dol.“

Nato pa reče cerkovnik: Meni se je pa tudi sanjalo, da je bila visoka lestva in sem videl, kako so angeli vas po njej gor nesli. Zato sem naročil ženi, da naj pripravi zajca zame, ker ga vi ne boste potrebovali, in tako je tudi storila.“

(„Amer. Slovenec“).

Iz domačih krajev

Na Malem Osolniku pri Vel. Laščah so se rodili Ivani Klavc trojčki: deček in dve deklici. — Tovarna vžigalic „Drava“ v Osijeku je dala v promet za poizkušnjo nove vžigalice, izdelane iz papirja, po 40 v škatlici. Menda je to cenejše kot vžigalice iz mehkega lesa. — Da bi lahko država sklenila pogodbo o socialnem zavarovanju z drugimi državami, potrebuje podatke o vseh iznozem. zaposlitvah ljudi, ki bo bili kdaj v tujini. Zato je Zavod za Socialno zavarovanje pozval ljudi, da prijavijo vse podrobnosti, če so kdaj delali v tujini, koliko in kakšne pravice imajo v tujini. Prijavitelji so morali prinesiti s seboj tudi delovne knjižice in druga izkazila. Hvalevredno! Tako upamo, da bodo imeli od tega ko-

rist tudi naši izseljenci po Holandiji, Belgiji in drugod in da se bodo pogodbe prej sklenile, preden bodo ti pomrli zaradi rudske bolezni.

Pred božičem je tudi po naših krajih zapadel **sneg**. Januarski mraz je pritisnil celo v **Gorici**, kjer je navadno zima bolj mila. V Trstu pa je silovita burja podrla 200-tonski žerjav v pristanišču. Politično je v Trstu še kar pri starem.

„Slov. poročevalec“ z dne 22. dec. je pri-

nesel odlok vlade, da je **božični dan** v Jugoslaviji navaden delavnik. Da bi spomin na sveti večer še bolj zakrili, so za 24. dec. ob 11. uri sklicali novi parlament na otvoritev. Namesto sv. Miklavža in Jezuščka pa je otrokom nosil darove „dedek Mraz“.

Železno rudo, nakopano v Jugoslaviji, sedaj ne izvažajo več v tujino, ampak jo vso predelajo doma. Podobno je z bakrom. Doma izdelajo tudi zadosti žveplene kisline za industrijo.

MED NAŠIMI ROJAKI

Da bodo novice objavljene v številki, ki izide konec meseca, jih pošljite vsaj do 2. v mesecu porojniku v vaši bližini ali naravnost na uredništvo v Celovec.

ANGLIJA

† **Marija Veber**: V nebesa je odšla komaj dobro leto stara Marija Veber, ki je umrla 28. novembra v bolnišnici Bridgend (Južni Wales). Pokopali so jo v kraju Blaengarw, kjer prebivata užaloščena mati in oče. Bila je zelo živahen otrok, a je podlegla otroški paralizi. Žalostnim staršem naše iskreno sožalje!

Krsti: V kraju Cirencester je bil 15. novembra krščen Andrej Peter Petz. — V Exeteru pa Suzana Marija Križanc. — 26. decembra so prinesli h krstnemu kamnu v Aberdare Janeza Jožefa Klemenčič. — Vsem želimo mnogo zdravja in sreče.

London. — Kar do sv. Miklavža moramo poseči z našimi novicami. Prišel je darežljivi svetnik v cerkveno dvorano na Golders Greenu na svoj god popoldan. Imel je lepše vreme kot prejšnje leto, pa tudi večje in razboritejše spremstvo. Obdaroval je lepo število zbranih in obljubil, da se bo vrnil v letu 1954 s še večjim sijajem. — Božične praznike smo praznovali po družinah in domovih. Pevc v Rochdale so peli pri maši na sveti dan v tamkajšnjem konventu. Marsikje so prislunili lepim božičnim pesmim na ploščah, ki smo jih prejeli iz Amerike. Sedaj je tu že 15 albumov. Rekord so pa gotovo dosegli v Castlefordu, kjer so jih navili več kot tridesetkrat. Praznike smo pa zaključili v Londonu z bo-

žično igro „Cvrček za pečjo“ v nedeljo 3. januarja. V cerkvi smo po voščilih zapeli litanije in po blagoslovu „Sveto noč“. Igralci so dobro podali svoje vloge, dasi jih je več med njimi bilo prvič na odru. Obisk je bil zelo dober. Kot smo ob koncu slišali, bo na prvo nedeljo v februarju zabavni pustni večer s pestrim programom.

Slovensko društvo v Veliki Britaniji
vabi k

„ZABAVNEMU VEČERU“

ki bo v nedeljo 7. februarja 1954. ob pol petih popoldan po cerkvenem opraviilu v dvorani na Golders Greenu v Londonu. Poleg zanimivega programa bo poskrbljeno tudi za pijačo in jed.

Vsi prav toplo povabljeni!

O d b o r

BELGIJA

LIEGE — LIMBURG

Eisden. — Drugo nedeljo v decembru je društvo sv. Barbare priredilo gledališki nastop s petjem narodnih pesmi. Prireditev je lepo uspela.

Tretjo nedeljo v decembru smo imeli obisk sv. Miklavža, ki je bil združen z bo-

žičnico. Z zelo posrečenim gledališkim nastopom, petjem in deklamacijami so nas razveselili naši najmlajši. Sv. Miklavž je vsakega po zaslugi obdaril in pridal lepih nauk. G. kaplan je rojake opozoril na njihovo dolžnost vsestransko podpirati našo skupnost. Velikokrat se dogaja, da imamo denar za vse drugo, samo za naše slovenske skupne zadeve ne. Kdor daruje skupnosti, dá samemu sebi. Kajti skupnost — to smo mi. vsi! Govornik je zaključil z mislijo, da je naša častna dolžnost, da darujemo letno vsaj eno dnevno plačo ali eno dnevno pokojnino za našo skupnost.

Waterschei, Winterslag, Zwartberg. — Tu vlada veliko zanimanje za novoustanovljeno pevsko in kulturno društvo „Slavček“. V javnosti izven cerkve še nismo nastopili, ker še niso urejene vse formalnosti z oblastmi, pač pa smo v zasebni hiši pri g. Senici imeli malo božičnico za pevce in otroke, ki hodijo v slovensko šolo.

Na božični dan so nas pevci tako v Waterscheju kot v Eisdenu razveselili z doživetim podajanjem milih božičnih pesmi. Hvala jim!

Bolniki: V Genku je bil operiran na slepiču g. Ivan Gajšek iz Eisdena. G. Brumec Ivan iz Eisdena še vedno ne more zapustiti bolniške postelje.

V kliniki v Waterscheju ležita g. Brložnik, ki trpi zaradi rudarske bolezni, in zvesta cerkvena pevka ga. Marija Fleré, ki boleha na nogi.

V Winterslagu muči rudarska bolezen rojaka iz soške doline, g. Kavs Matijo.

V Seraingu se je g. Zornik Jože iz St. Nicolas podvrigel lažji operaciji. Gospa Gazvoda iz Anwirsu se zdravi v Rocour, njen sin Ivan pa se na domu zdravi od poškodb, ki jih je dobil že pred meseci pri cestni nesreči. Go. Špec iz Serainga že dalj časa muči revmatizem. Zdravje g. Simončiča iz Jemeppa, ki je bolehal na srcu in rudarski bolezni, se počasi obrača na bolje.

Vsem našim bolnikom pošiljamo posebne pozdrave z željo, da bi čimprej ozdraveli.

CHARLEROI — MONS

Za božični dan so se najbolj pripravljali pevci v Charleroi. Trud ni bil zastonj: pri

naši službi božji pri šolskih bratih so odlično zapeli več božičnih pesmi in eno Marijino. Čestitamo k uspehu vsem, predvsem pa požrtvovalnemu pevovodju g. Ivanu Kodehu. — V Charleroi kot v Paturages pri Monsu, kjer je bila božična služba božja šele v nedeljo 27. decembra, se je zbralo veliko naših rojakov.

Zimski čas dela slabo našim bolnim rudarjem. V Monsu so bili za božične dni kar trije v bolnici: gg. Pavel Kos, Rafael Pečenko in Anton Mlekuž. Želimo jim, da bi se kmalu čimbolj pozdravili.

Letos nas je razveselila Družinska pratika, ki je že vrsto let nismo videli za Novo leto. Za Mohorjeve knjige se je prijavilo veliko naročnikov, so pač povsod poznane in poceni.

Ta mesec poteka 15 let, odkar je bilo ustanovljeno Jugoslov. pevsko društvo „Planinka“ v Marcinelle (19. febr. 1939). Namen je imelo gojiti lepo slovensko petje in prirejati kulturne prireditve. Dohodke so nameravali porabiti za izlete. Politično delovanje je bilo iz društva izključeno. V slučaju bolezni je dajalo podpore. Člani društva so se obvezali priti na pogreb vsakega umrlega člana. Dirigentinja je bila gospa Ema Vrbovšek. Predsednik: Anton Vrbovšek, pred. namestnik: Albert Trinkavs, tajnik: Ivan Pečovnik, taj. namestnik: Rudolf Moškotevc, blagajnik: Vinko Mestnik, blag. namestnik: Anton Vizjak, nadzornika: Franc Knap in Alojz Kovač. Žal je kmalu nastopila vojna vihra in vzela odličnim pevcem in požrtvovalnim kulturnim delavcem priliko udejstvovanja.

FRANCIJA

I. Pariz

Služba božja bo v februarju: v nedeljo 14. in 28. (80, rue Vaugirard, Métro Saint-Placide, ob peti uri popoldne!).

Zdravnik dr. Franc Zajdela, vodja laboratorija za raziskovanje raka na Pasteurjevem inštitutu, se je pri svojem poklicnem delu nevarno zastrupil, toda na veselje vseh je hitro okreval in bo v kratkem že zopet pri svojem delu.

Častiti g. dr. Emil Hodnik, sedaj župnik v CUSTER (Wisc. USA), pozdravlja vse znanke in želi vsem obilo božjega blagoslova za leto 1954. — Slovenska fanta Movrin Lojze ter Komelj Jožko pozdravljata iz Kanaade.

Poroka. — 9. januarja sta se poročila v Parizu g. Gašparič Tonček in gdč. Kolarič Sonja. Želimo vse dobro!

II. Ob nemški meji

NAŠA KRONIKA

V pisarno naše Katoliške misije je prišlo v letu 1953. 1267 dopisov, odposlanih pa je bilo 1027, torej skupno 2294 dopisov (leta 1952: 2169). Večina dopisov: prošnje in posredovanje pri raznih oblasteh; za delo, ureditev pokojnine, preskrba potrdil za naše rojake v Franciji in doma, prestave raznih listin za privatno in cerkveno uporabo in druge najrazličnejše zadeve naših rudarjev.

Statistika rojakov: Po kartoteki in zapisnikih našega urada je v Merlebachu in okolici 3520 naših rojakov, v okolici Aumetza (okrožje bivše Kat. misije v Aumetzu) pa 1742. V letu 1953. se je število naših rojakov v Merlebachu in okolici pomnožilo za 102 osebi s prihodi rojakov od raznih strani.

Pregled matičnih knjig: Krsti otrok — naših staršev: 7 dečkov, 8 deklic. — Otroci staršev mešane narodnosti: 13 dečkov, 15 deklic. — Skupno: 20 dečkov in 23 deklic = 43 otrok. V pohvalo našim staršem je treba poudariti, da niti enega otroka niso pustili nekrščenega.

Poroke: Oba naša rojaka: 5. — Mešane narodnosti 19. — Skupno 24 parov poročenih v cerkvi. V drugih verah (pravoslavno, protestantovsko) 5. — Samo civilno poročenih 12 od vseh let nazaj — tu stanujocih.

Mrliška knjiga: 6 moških in 6 žensk in 2 otroka = 14 mrtvih to leto. Cerkevno pokopanih s kat. duhovnikov: 12. Cerkv. pokopanih „novo-apostolske vere”: 1. Cerkv. pokopanih s protestantovskim duhovnikom: 1. — Katoličani so bili vsi prevideni s sv. zakramenti. — Velika udeležba pri po-

grebih naših ljudi vzbuja povsod pozornost.

Zdravstveno stanje: Čeprav je „kamen na pljučih” zahteval zopet žrtve in je zlasti gripa je mnoge položila v posteljo, vendar moramo ugotoviti, da se je zboljšalo zdravstveno stanje z ozirom na raka in kap, katera sta v letu 1952 skoro polovico naših rajnih spravila v prezgodnji grob. Zelo hvalevredno je dejstvo, da naši rojaki pogosto obiskujejo naše bolnike in jim darujejo, kar je le mogoče. Tudi ta lepa poteza naših rojakov vzbuja veliko pozornost in občudovanje pri domačinih in drugih narodnostih. Podpisani se tu še enkrat iskreno zahvaljujem za vse obiske in darove v času, ko sem bil v bolnici in je čez 500 rojakov prihitelo k meni. Ljubi Bog, ki ima naše zdravje v rokah, naj vam vsem tisočero poplača vašo ljubeznivost in dobrotljivost!

Marijina božja pot. Od leta do leta prihaja več častilcev Marijinih pred Marijin oltar v Habsterdick. Meseca majnika z veseljem pozdravljamo tudi naše rojake iz oddaljenih krajev: Knutange, Algrange, Aumetz in od drugod. Ljubko petje lepih Marijinih in drugih cerkvenih pesmi privablja vedno nove častilce k mogočni Kraljici Slovencev. Lepa darila, mnoge sveče, krasni venci pričajo, da je Marija v mnogih težkih slučajih že pomagala. Bilo je 21 sv. maš s pridigo, dasi zaradi moje bolezni od 14. 5. do 3. septembra ni bilo nobene službe božje v našem jeziku. Že zdaj opozarjamo, da bomo v tem letu, ki je Marijino leto, napravili veliko romanje iz vseh kolonij dne 1. maja k majniški Kraljici.

Služba božja izven Merlebacha: Izredna udeležba je vsakokrat pri slovesni naši službi božji v Creutzwald, kamor prihiti naš cerkveni zbor „Slomšek” iz Merlebacha. Tihe sv. maše se vrste v koloniji Neuland in Maroco, vendar je težava, ker nima nobena kapela zvonov, da bi dali znamenje.

S sodelovanjem društva sv. Barbare v Jeanne d'Arcu je tudi več upanja, da bomo le uspeli s slovensko službo božjo v tej koloniji.

Razveseljivo je, da je veliko zanimanje med našimi rojaki v Aumetz-u, kadar je slovenska služba božja. Redko je najti ko-

lonijo, kjer bi, s številom razmerno, toliko rojakov prihitelo k sv. maši in sv. zakramentom. Enako je treba ugotoviti tudi glede sv. maše v **Algrange**, kjer se vedno z veseljem zberejo pri slovenski službi božji. V vseh kolonijah je slovenski duhovnik z veseljem sprejet. — Zato vsa čast rojakom, ki si želijo slovenske božje besede.

Služba božja v Merlebachu: Mala kapelica na vrtu hiralnice sv. Elizabete postaja vedno bolj obiskana. Lepo je okrašena, lepo topla. — V njej se vrši nemoteno vsako nedeljo ob 10. uri slovenska služba božja. Naš cerkveni zbor „Slomšek“ pod skrbnim vodstvom dirigenta g. Sinkovca Emila in ljubeznivega organista g. Lappa s svojimi nedeljskimi in prazniškimi nastopi izvršuje velevažno nalogo: v tujem svetu v našem jeziku spremljati z lepimi pesmimi cerkveno leto, blažiti gorje večkrat obupanih src, kazati lepoto naše sv. vere, njeno moč in veličastvo v prekrasnih pesmih, katerih ima sedaj že cel zaklad (252), ki se z vedno novimi stalno množi. Mali zvonček te kapelice vas vabi, dragi rojaki, slovenske pesmi vas stalno spominjajo naše lepe domovine, globoko segajoče besedilo pesmi in pridige pa vam pomagajo na vaši trnjevi poti. — Zato le prihajajte radi v to kapelico in se zavedajte, da je tu vaše pravo mesto.

Družinska pratika, za katero je stotine in stotine rojakov vsako leto izpraševalo, je letos prišla. Razdelili smo jo 700 izvodov. Kdor jo še želi, jo lahko še naroči.

Z malimi izjemami so vsi rojaki naročeni na „Našo luč“. Dolga želja, da bi izhajala vsak mesec, se je uresničila. Vsem, ki darujejo kaj več, kot je določeno, se iskreno zahvaljujemo, ker s tem omogočajo pošiljanje „Naše luči“ tudi siromakom in onim v oddaljene kraje.

Ta kratek pregled dela Kat. misije nas navdaja z zahvalo do Boga in Matere božje ter nam stavi še nove naloge: Vse prenoviti v Kristusu, Zveličarju sveta, in v ljubezni do Njegove ljube Matere božje.

S to željo vam vsem, dragi rojaki, ob začetku novega leta iz srca želim: miru, zdravja, žive vere in poguma do končne zmage!

Vaš hvaležni

S t a n k o, izseljenski duhovnik.

Za lepe božične praznike je naš cerkveni zbor „Slomšek“ pod vodstvom dirigenta g. Sinkovca Emila pel pri polnočnici in na sveti dan ob veliki udeležbi naših rojakov krasne in privlačne božične pesmi. Na dan sv. Štefana so nastopili v cerkvi v Creutwaldu. Vsi tamkajšnji rojaki in domačini so z zanimanjem poslušali njihovo petje. V nedeljo 27. dec. so peli s spremljavo orkestra v cerkvi v Freymingu. Domačini so napolnili cerkev in naše pevce pohvalili. 31. decembra so peli pri poročni maši cerkvenega pevca Jožefa Kaliope in neveste Popovič v Merlebachu. Poročil ju je msgr. Stanko Grims.

G. Grimsu je bilo kar težko zmoči težko in tako razsežno delo za božične praznike. Poleg drugega duhovniškega opravila je 27. decembra zbral na svojem domu tudi cerkveni zbor na družinski večer. Tam se je zahvalil vsem pevcem, organistu in dirigentu za lepo petje, ki ga gojijo v veselje vsem. Večer je le prehitro minil.

Pa tudi naša pevska društva so se vneto pripravljala na družinske večere, ki so v navadi ob koncu leta.

Dne 19. decembra je priredilo društvo „Slavček“ družinski večer v dvorani Witkovski v Freymingu. Začel je tamburaški zbor. Mešani zbor je zapel pesmi „Slavček“ in „Moja kosa“. Nastopili so moški, ženski in mladinski zbor z lepimi pesmimi. Tamburaši in drugi godci so vzbudili veselo ozračje in zabava je trajala do 4. ure zjutraj. Udeležili so se prireditve tudi konzul Lotrič, gener. konzul Milič in tajnik Jurman iz Metza.

Na Štefanov dan je bila prireditev društva „Sava“. Spekli so prašiča in se mastili z njim. Večkrat sta nastopila moški in mešani zbor. Veseli večer sta kratkočasila godca Silvo Mav in Martin Blatnik. Navzoča sta bila tudi oba konzula iz Metza. Na vrsti je bila tudi tombola z mnogimi dobitki.

Na Silvestrovo je imelo v dvorani Pignol društvo „Triglav“ svoj večer. Otvorila sta ga tajnik in dirigent. Božična pesem „Sveta noč“ ob prižganih svečah na božičnem drevescu je napravila globok vtis. Pevci so zapeli „Jaz sem Kranjčičev Jurij“. Mladi pev-

ci so zapeli dve narodni. Med godbo so sledile šaloigre „Župan“, „Prišla je miška“, „Medvedov ples“, „Pred sodiščem“ in drugi šaljivi prizori. Tudi tombole in šaljive pošte ni manjkalo. Vso noč vse do šestih zjutraj sta pridno igrala godca Franc Škorpjanc in Uroš Colija. Ta lep večer bo ostal vsem v spominu.

V nedeljo 3. januarja se je vršil občni zbor „Triglava“. Ker se je predsednik Viktor Moltara koncem novembra predsedstvu odpovedal, je zbor otvoril tajnik in se zahvalil vsem za sodelovanje. Po branju poročila, kronike in pregledu blagajne je sledila volitev novega odbora. Izvoljeni so bili: Preds. I.: Alojzij Moltara, II. Ivana Urbas, tajnik I.: Franc Ribič, II.: Uroš Colija; blagajnik I.: Maks Ban, II.: Franc Šinkovec, III.: Pavel Rihtar. Preglednika: Franc Ocirk in Gašper Špendel. Uroš Colija kot zastavonoša z ofic. Pavel Rihtar, Rudolf Glinšek, Jožefa Robek in Ana Manguin. Čuvarji not: Franc Kosec, Justina Šmit. Častni predsednik Alphonse Pignol, dirigent: Emil Šinkovec. — Naslov predsednika je: Alojzij Moltara, Avenue d'Alsace št. 1., Cité Couvelette, Merlebach, Moselle. — Vpisanih je bilo 6 novih članov.

Po pozivu na složno in požrtvovalno delo za povzdig „Triglava“ se je zborovanje z nekaj pesmimi veselo zaključilo.

F. Ribič

III. Pod Luksemburgom

TUCQUEGNIEUX

Naša novoletna prireditev je prav lepo uspela, tako da so vsi sodelavci z Borisom na čelu lahko zadovoljni. Otroci, muzikantje, pevci, igralci komedije „Matura“ ter končno Miklavž in parkelj so nas tri ure imenitno zabavali.

Ugotovitev, da je bilo vse mnogo prekratko, je znak laskave pohvale. Bomo skušali prihodnje leto nekoliko bolj nategniti, če bomo živi in zdravi.

H koncu želimo dosti sreče novorojenčku Jugovega Edvarda kakor tudi Gričarjevemu Francetu in njegovi mladi ženki.

J.

HOLANDIJA

25-letni jubilej Zveze slov. kat. društev sv. Barbare

„Pri nas smo imeli veliko slovesnost, na kateri smo praznovali 25 let, kar obstaja „Zveza slov. kat. društev sv. Barbare v Limburgu“. Imeli smo razstavo ročnih del, ki je trajala osem dni. Upam, da vam bo za naše rojake po raznih deželah že popisal kaj bolj podrobno kdo iz naših društev, ker ta tako pomembna slovesnost, ki smo nanjo Slovenci v Holandiji ponosni, ne sme iti mimo.“ N. S.

Holandski Zvezi slov. kat. društev svete Barbare na tem mestu najpristrčneje čestitamo ob slavlju 25-letnice njenega obstoja. Zveza je ponos slovenskih delavcev v hol. Limburgu in njeno delo bo zapisano z zlatimi črkami v izseljensko zgodovino našega naroda. Čast vsem njenim prvoboriteljem in voditeljem v preteklosti in sedaj! Z njo se radujejo društva po Belgiji, Nemčiji in Franciji. Z njo se radujejo vsi, ki hočejo ostati zavedni Slovenci, čeprav živijo na tujih tleh. Želimo vam: pogumno naprej!

Uredništvo

NEMČIJA

Večkrat slišite o Slovencih v Gladbecku in v Nemčiji sploh. Naj popišem, od kdaj smo tu. Ko se je nemška industrija dvignila v letih okoli 1880., je manjkalo delavcev. Zato so hodili agenti v druge države in vabili delavce. Prišli so tudi v Slovenijo. Rojaki so poslušali sladke besede teh agentov in so šli s trebihom za kruhom. Prvi naši izseljenci so prišli sem okoli leta 1890. V naslednjih letih so sledili drugi v vedno večjem številu.

Na tujem so ostali zvesti svoji slovenski navadi in tradiciji. V prvih letih izseljenstva so hodili iz domovine misijonarji, jim pridigali po domače, saj večina ni razumela nemški.

Rojaki so bili iz raznih krajev skupaj in kmalu je prišla misel: združiti se! Okoli leta 1900. se je začelo prvo društvo. Sledilo mu je več krajev v Westfaliji. Nekatera so se imenovala „avstroogrska društva“, večidel pa „slovensko-katoliška društva“. Tudi

pevska društva so ustanovili.

Mnogi nemški katoliški duhovniki so se zelo brigali za naše ljudi, se naučili slovenski in postali tudi duhovni vodje v društvih. Prvi tak je bil pokojni župnik Köster v Hambornu. Mnogo je pripomogel, da so se tudi drugod ustanovila slovenska društva. Njemu so sledili: č. gg. kaplan Jenster v Homberg-Hochheide, rektor Hegenkötter v Meerbecku, kaplan Hülsmann (sedaj dekan v Hambornu), župnik Ficher v Bochumu. Tudi sedanji pomožni škof prevz. g. Baaken v Münstru (pred vojno kaplan v Hambornu) je vodil tamkajšnje društvo in se nekaj naučil našega jezika.

(Dalje prih.)

Jožef Dobravc, Gladbeck

ŠVEDSKA

V Stockholmu živi mladi rojak Čelo Per-tot, doma iz Nabrežine pri Trstu, kjer lo-mijo kamen. Umetniška žila ga je gnala, da se je lotil kiparstva in pri tem je iznašel posebno metodo za vlivanje bron. Mlade-mu umetniku je nedavno posvetil veliki švedski dnevnik lep del svoje izdaje. Sedaj se pripravlja na razstavo, kjer bo pokazal tujemu svetu svoja dela. Bog mu daj pri delu mnogo uspeha!

Pas de Calais

LIEVIN

Nočno božično opravilo smo letos imeli že ob pol enajstih na sveti večer, ker pri-demo vsled razmer sicer prepozno na vrsto. Ganljivo slovesnost so povzdignili naši vrli pevci, ki so nam zapeli naše lepe slovenske božične pesmi.

Ko smo si želeli srečno in veselo novo le-to, smo voščili našim upokojencem še to srečo, da bi vendar že enkrat postali delež-ni pravic, ki jim jih daje francosko-jugo-slovanska delovna pogodba. Za leta v jugo-slovanskih rudnikih še do danes niso ničesar dobili, dasi Francija že pošilja v Jugo-slavijo pokojnino našim bivšim tovarišem, ki so se vrnili domov. Od samih obljub ne moremo živeti. Domovina, zgani se in stóri svojo dolžnost!

Naši rajni. V Bruay je po dolgi, težki bolezni umrla Amalija Gamšek v starosti 79 let. Pokopali smo jo 18. decembra na pokopališču Fosse 3.

Na rudarski bolezni silikozi sta umrla 2 naša rojaka: 24. decembra nas je zapustil Zvonar Franc v 60. letu starosti in 25. decembra je odšel v večnost Levičar Stanko, šele 50 let star.

Nagle smrti je umrla v Sallaumines šele pred 6 meseci poročena Štefka Razložnik v starosti 21 let.

Res ne vemo ne ure ne dneva smrti.

Vsem preostalim naših dragih rajnih iz-ražamo naše sožalje. Molimo za njih večni mir in pokoj!

(Opomba uredništva: To poročilo smo prejeli šele ob zaključku lista, zato ga objavljamo na zadnji strani in ne že pod Francijo.)

PRI NAŠIH ČEZ LUŽO

Avstralija — Za božič je izšla prva tiska-na številka slovenskega lista „Misli“. Po-prej so ga razmnoževali. — Polnočnica za Slovence se je vršila blizu kolodvora glav-nega mesta Sydneja.

Kanada — Slovenci v Kanadi so se opo-gumili in začeli listič „Božja beseda“ ti-skati.

Poizvedba

Saušek Peter, Castrop-Rauxel III. Re-merstr. 91., Deutschland — bi rad izvedel za svojega prijatelja Anton Celestina, do-ma iz Št. Jurija pod Kumom, ki je l. 1913 odšel v Severno Ameriko. Če kdo kaj ve o njem ali njegovi družini, naj bo tako do-ber, da sporoči na gornji naslov.

ZA RAZVEDRILO

Včasih je pa le dobro

Jecljavec (prijatelju): „Mhi jhee... rhes lhudo, hker jji... hec... ljam, tho pp-p... phot mhi jhe pa pri... pri... šlo ppp... rav: PP-phomisli!... Thisti mhe-sar Mmuhatevž, vv... veš, mhe jhe vpp... rašal, kho... kho... liko hočem zz... za khonja.

Pp...pa pa mhed...them, kho sem se mhattral, dd... da bi rhe...rhe...kel dhe...dhe...vet tisoč dhi...dhinarjev, mhi jhe, hhotēč mhi pppomagati, že pho... nudil dhe...dhe...set tisoč.”

LEPA KNJIGA

Ne samo lepa, ampak tudi obširna je knjiga z naslovom „Svobodna Slovenija — Zbornik“, ki so jo izdali že šestič pisatelji, umetniki in znanstveniki v Argentini. 288 strani obsega v velikem formatu.

Če bi hotel samo naštetih članke in povesti, bi najbrž g. urednik „Naše luči“ vzel velike škarje in odstrigel, ker bi bil ta članek predolg. Na kratko pa morem reči, da nudi zbornik vsem in vsakemu svoje. Pové o dogodkih, ki so se zgodili v preteklem letu, poseže pa tudi v bodočnost, ko piše „o nevarnostih prihodnjih let“ (škof dr. Rožman) in „v novo leto veselih naporov“ (dr. M. Krek). Spomni se pokojnih in jubilarov.

Marsikoga bo zanimal „današnji strateški položaj Slovenije“ (Vauhnik) ali Staretove zgodbe iz pragozda. Za hribolazce je opis „borbe za vrh sv. Va-

lentina“. Vmes je več lepih povesti in vrsta pesmi. še pravljic ne manjka (Kramolc). Marolt piše pregled o likovni umetnosti, glasbi in gledališču in Hafner o atomskem veku. Res ni skoraj področja današnjega pestrega življenja, da se knjiga nanj ne bi ozrla.

Za vsakega izmed nas velja: Vzemí in beri!

I. Kunstelj

„NOVI SVET“

V Chicagu izhajajoči družinski slovenski mesečnik, je predstavil „Našo luč“ svojim čitateljem v septembrski številki in ji posvetil pol strani. — Hvala mu za voščilo. V novem letu mu želimo veliko uspeha pri njegovem delu med rojaki v Ameriki!

V oceno smo sprejeli:

„Naša gospodarska osamosvojitev“, 48 strani, izdala Družabna pravda, Buenos Aires 1953.

Naši rojaki, ki se skušajo postaviti na svoje noge, kakor pravimo, bodo našli v tej knjižici marsikatero vzpodbudo in misel.

Čeprav ima pred seboj argentinske raz-

mere, je knjižica poučna tudi za izseljence po Zapadni Evropi.

Ob priliki bomo kakšno misel ponatisnili. Eno pa že danes: „Delaven človek je spoštovan, dokler dela in je koristen. Ko mu pa moči popuščajo, spoštovanje izgubi... Vsakdanje življenje nas uči, da moramo za delovno stalnost in socialno varnost skrbeti sami.“ R.

NEKAJ VESELIH

Premeteni Ribničan. — Ribničan, ki je že komaj čakal, kdaj bo pomlad, da bo zopet nesel svojo suho robo po svetu, pride k župniku in mu pravi: „Slišijo, gospod fajmošter, svetega Jurija naj oznanijo, da bo vendar enkrat zima minila. Že tako težko čakam pomladi, da bi bilo zopet toplo in bi lahko šel po svetu. Naj ga oznanijo, gospod, saj rad plačam, kar bodo zahtevali.“

Zob za zob. — Na odru so igrali Shakespearejevo igro. Igralec, ki je igral Riharda, vzklikne, kot je v besedilu igre: „Konja, konja! Svoje kraljestvo dam za konja! Med igralci na balkonu se nekdo predržno zadere: „Ali ne bi bil tudi osel dober?“ Igralec, ki je bil prisotnega duha, mu hitro odvrne: „Tudi dober! Prosim vas, pridite brž dol!“

Razumljivo. — Oče: Ali je profesor kaj zapazil, da sem ti pomagal delati naloge? — Sin: O, nič ni zapazil. — Oče: Iz česa sklepaš, da ni zapazil? — Sin: Iz tega, ker mi je rekel, da postajam zmeraj bolj zabiti!

Operna pevka. — Slavna pevka zahteva od lastnika dvorane 50.000 dolarjev za en večer petja. „Kaj pa mislite,“ pravi lastnik dvorane, „še prezident Združenih držav nima več!“ — „Prav,“ se namrdne pevka, „pa njega prosite, naj poje namesto mene!“

Pralni stroj. — Trgovski zastopnik že skoro vso uro razlaga neki dami, koliko koristi bi ji prinašal pralni stroj, če bi ga kupila. Nazadnje pravi dama: „Veste, gospod agent, hvala lepa. Zaenkrat moj možiček tudi brez tega kar dobro opere.“

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

Bratom in sestram slovenske krvi širom
Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in
podučilo.

— — — — —
List izhaja konec vsakega meseca. Dopi-
se, oglase, darove in naročnino pošiljajte
listovim poverjenikom v vaši deželi ali pa
naravnost na naslov: UREDNIŠTVO IN
UPRAVA: „Naša luč“, Viktringer Ring 26,
Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list naravnost v Celovcu, sta-
ne letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4
hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil.,
1 dolar in pol. — Za ceno oglasov pišite na
upravo.

KAJ JE TO?

I.

Če bogat ga vidi — jo pobriše,
siromak ga zbira poleg hiše.

Kaj je to?

(fouG)

II.

Dvojčka sta se porodila,
po vsem svetu sta hodila,
videl pa ta bratov par
drug ni drugega nikdar.

Kaj je to?

(IAEIS A IO)

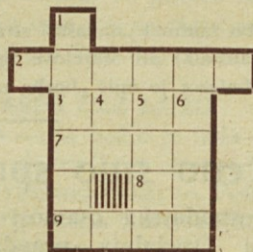
Rešitev nagradne številčnice,

ki je bila objavljena v prvi letošnji številki,
in izid žrebanja bomo objavili na tem me-
stu v prihodnji številki, ker je bila ta šte-
vilka natisnjena že pred zaključkom tek-
movanja. Drage nam reševalce prosimo za
potrpljenje.

ZA BISTRE GLAVE

Križanka holandskih Slovencev

(O. N.)

Počez: 2 ime umrlega velikega prijatelja
Slovencev v Holandiji, 3 kraj na Gorenj-
skem, 7 ime slov. pevskega zbora v Holan-
diji, 8 kratici za sportni klub, 9 jo pozna-
jo pevci. — Navzdol: 1 priimek bivšega iz-
seljenskega duhovnika v Holandiji, 4 dve
črki besede „ovca“, 5 kar od človeškega
trupla najdalj ostane, 6 žensko ime.

Rešitev. bo objavljena v prihodnji šte-
vilki.

Rešitev križanke v 1. št.

Vodoravno: 1 oris, 5 Niku, 9 kepe, 10
atom, 11 ob, 12 nn, 13 pritrkovanje, 17
ovil, 18 MF, 20 olj, 21 bal, 23 ee, 24 enot,
26 požrtvovalen, 30 ud, 31 do, 32 neuk, 34
Jair, 36 trta, 37 Etna.

Navpično: 1 okop, 2 rebr, 3 IP, 4 sep-
temberska, 5 nadaljevanje, 6 IT, 7 konj,
8 umne, 14 ko, 15 ovo, 16 vile, 19 fant,
22 lov, 25 to, 26 punt, 27 oder, 28 edin,
29 nora, 33 UT, 35 AT.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba
Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna
Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.